

GEWIKT & GEWOGEN

Messcherpe tussenstops in Bolswards 'double bill'

Gebeurtenis: Najaarsconcert Oratoriumvereniging Bolsward o.l.v. Pauli Yap

Medewerkenden: Heleen Koele (sopraan), Mirjam Schreur (alt), Martijn Sanders (bas), André Post (tenor), Promenade Orkest Amsterdam

Bijgewoond: 20/11 Martinikerk Bolsward

Publiek: bijna uitverkocht

★★★★☆

Ook al zijn het gelauwerde operacomponisten, als men ze aantreft in een programma bij een oratoriumvereniging betekent dat doorgaans geen opera. Ook bij Oratoriumvereniging Bolsward gaat die regel op. *Tosca*- en *La Bohème*-componist Puccini was vertegenwoordigd met zijn *Messa di Gloria*, een afstudeerwerk. En Rossini's *De Barbier van Sevilla* was ook nergens te bekennen. Van hem klonk de compositorische tweetrapsraket *Stabat Mater*, waarvan Rossini in tweede instantie ook die delen, getoonzet door een collega, van zijn eigen muziek voorzag. Prima stukken allebei en bij elkaar opgeteld goed voor een ijzersterke 'double bill'.

Puccini's mis loopt bijna over van opzwellende koorpartijen, pakkende melodieën en krachtige, naar zijn latere oeuvre vooruit wijzende spanningsbogen. Bolsward en dirigente Pauli Yap hadden dit begrepen. Veerkrachtige, in dynamiek wisselende koorpassages voerden de boven- toon, vaak redelijk goed in ba-

lans met het (soms te) krachtige Promenade Orkest. Dat had in zijn kopergroep de in onbruik geraakte, met kleppen werkende ophicleïde.

Bombast lag op de loer, maar ook al dreigde de kerkruimte te veel vat op het geheel te krijgen: Yap hield het synchroon, overwegend transparant en vrij genuanceerd. Van beide solisten, tenor André Post en bas Martijn Sanders, had men wel eens sterkere staaltjes gehoord. Post klonk breekbaar en flets. En Sanders, ondanks zijn sterkere volume, te licht.

Slechte voorboden voor het solistenteam van het *Stabat Mater*, waarvan beiden ook deel uitmaakten. Als eerste solo fungeerde Posts stroeve, geknepen, hier en daar wegvallende geluid in het *Cuius animam*, een aria die meteen volgde op het in tempo fraai teruggehouden, reliëfrijke openingsdeel. De knap fraserende, innemend klinkende sopraan Heleen Koele en de nagenoeg aan haar gelijkwaardige alt Mirjam Schreur redden even verderop wat er te redden viel. Samen met Sanders, die in Rossini iets sterker was. Geen topprestaties, maar wel betere. Met Bolsward en Amsterdam gaven ze deze uitvoering glans. Samen met Pauli Yap, die het koor tot messcherpe tussenstops verleidde.

RUDOLF NAMMENSMA